

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [de](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

germană

Swipe to change

Tipuri de profesii juridice

Austria

Această pagină vă oferă o prezentare generală a profesiiilor juridice din Austria.

Profesii juridice - Introducere

În prezent există **1 693 de judecători de profesie** care își desfășoară activitatea sub autoritatea Ministerului Federal al Justiției (**date valabile la 1 noiembrie 2012; acestea sunt exprimate în echivalent normă întreagă și cuprind și posturile din cadrul Curții Supreme**).

Sunt numiți judecători și în afara sistemului judiciar, cum ar fi judecătorii Curții Administrative (*Verwaltungsgerichtshof*) (în jur de 63) și judecătorii instanței federale competente în materie de azil (*Bundesasylgericht*).

În plus, pentru anumite cazuri se apelează la **persoane fără studii specializate (judecători neprofesioniști)** care își exercită funcția în mod benevol. Printre aceștia se numără, pe de o parte, judecătorii consultanți (*Schöffen*) sau jurații în materie penală, și, pe de altă parte, judecătorii asociați specializați în dreptul comercial, în dreptul muncii sau în dreptul social.

Există **375 de procurori (date valabile la 1 noiembrie 2012; acestea sunt exprimate în echivalent normă întreagă și cuprind și posturile din cadrul Parchetului General)** și **4 864 de funcționari și angajați pe bază de contract (date valabile la 1 noiembrie 2012; acestea sunt exprimate în echivalent normă întreagă și cuprind și posturile din cadrul Curții Supreme și al Parchetului General)** care sprijină instanțele și parchetele în activitatea lor.

În **sistemul penitenciar** sunt angajate **3 631 de persoane (date valabile la 1 noiembrie 2012; acestea sunt exprimate în echivalent normă întreagă și cuprind și posturile din cadrul administrației penitenciarelor); acest număr cuprinde 3 098 de angajați cu funcții de execuție (dintre care 127 sunt angajați ai serviciului de formare).**

1. Judecătorii

Pregătirea și numirea

După absolvirea studiilor de drept și după efectuarea unei practici într-o instanță, în cadrul stagiului de pregătire pentru profesia de judecător, are loc o formare practică. Anual sunt numiți între 60 și 80 de judecători stagiați. Stagiul de pregătire pentru profesia de judecător durează, în general, patru ani (inclusiv practica în instanță) și poate fi efectuat în cadrul unei instanțe teritoriale, al unei instanțe regionale, al unui parchet, al unui penitenciar, al unei instituții de protecție a victimelor sau al unei instituții de asistență socială și pe lângă reprezentanți legali ai părților (în cadrul unui cabinet de avocatură, al unui birou notarial sau al unui parchet de pe lângă Ministerul de Finanțe). O parte din formare poate fi efectuată, printre altele, și în cadrul unei curți de apel, al Curții Supreme, al Ministerului Federal al Justiției, al administrației penitenciarelor, al unui centru care oferă servicii persoanelor eliberate condiționat, al unei asociații de curatelă sau al unui oficiu de asistență socială pentru tineret, pe lângă un însărcinat cu protecția drepturilor, în cadrul unor întreprinderi adecvate sau în sectorul financiar. Stagiul de pregătire pentru profesia de judecător se încheie cu susținerea examenului pentru funcția de judecător. După promovarea examenului pentru judecători, judecătorul stagiar poate concura pentru un post vacant de judecător.

Numirea judecătorilor intră în atribuțiile președintelui republicii, care, pentru majoritatea posturilor vacante de judecător, a delegat această sarcină ministrului federal al justiției. Doar cetățenii austrieci pot fi numiți în funcția de judecător.

Trebuie să se facă distincția între judecătorii de profesie și așa-numiții judecători neprofesioniști, care nu necesită pregătire juridică și care își desfășoară activitatea în mod benevol. Printre aceștia se numără, pe de o parte, judecătorii consultanți (*Schöffen*) și jurații în materie penală, și, pe de altă parte, judecătorii asociați specializați în dreptul muncii sau în dreptul social

Statutul judecătorilor

Judecătorii de profesie au un raport de serviciu public-juridic cu statul federal. Alături de prevederile Constituției Republicii Austria, **Legea magistraturii** constituie sursa de drept fundamentală pentru pregătirea și statutul profesional al judecătorilor (denumirea integrală a acestei surse de drept este „Legea privind judecătorii și procurorii”; aceasta cuprinde numeroase dispoziții similare pentru judecători și procurori, cum ar fi dreptul disciplinar și caracterizările de serviciu).

Judecătorii de profesie sunt numiți pe o durată nelimitată și se pensionează la sfârșitul anului calendaristic în care împlinesc vârsta de 65 de ani.

În conformitate cu articolele 87 și 88 din Constituția Republicii Austria, judecătorii acționează în calitate de organ independent al statului atunci când interpretează legea și când pronunță hotărâri. Această independență se reflectă, pe de o parte, în libertatea de acțiune a judecătorilor (independență obiectivă) și, pe de altă parte, în inamovibilitatea acestora (independență subiectivă). Judecătorii se supun numai legii și hotărăsc pe baza propriilor convingeri juridice. Ei nu au obligația de a respecta eventualele hotărâri anterioare pronunțate în chestiuni juridice identice de către o altă instanță (precedente).

Judecătorii pot fi eliberați din funcție, transferați împotriva voinței lor sau scoși la pensie, cu excepția ieșirii definitive la pensie în urma atingerii vârstei legale de pensionare, numai în cazurile și sub formele prevăzute de lege și numai pe baza unei hotărâri judecătorești oficiale (articolul 88 din Constituția Republicii Austria).

Judecătorii beneficiază de statutul special conferit de dreptul constituțional doar în exercitarea funcției judiciare (la tratarea tuturor cauzelor judiciare care le sunt atribuite în conformitate cu prevederile legale și cu sistemul de repartizare a cauzelor). O excepție o constituie așa-numitele chestiuni de administrare a justiției (măsuri pentru bunul mers al justiției), caz în care judecătorii sunt independenți doar atunci când chestiunile respective sunt gestionate în cadrul camerelor de audiere sau al comisiilor (de exemplu, repartizarea cauzelor, propuneri de numire a magistraților). Altfel, judecătorii sunt obligați să respecte instrucțiunile superiorului ierarhic. Printr-o repartizare strictă a cauzelor se garantează dreptul la un judecător legal, astfel cum este consacrat în constituție.

Rolurile și responsabilitățile

Judecătorii au sarcina de a **judeca cauze de drept civil și penal**. În materie de drept administrativ și de drept constituțional, aceștia au atribuții de **control asupra administrației și de supraveghere a respectării Constituției**.

Răspunderea juridică

Instanța disciplinară. Judecătorii care se fac vinovați de încălcarea obligațiilor profesionale și deontologice răspund în fața instanței disciplinare. Această instanță funcționează pe lângă o curte de apel sau pe lângă Curtea Supremă și este formată exclusiv din judecători (în sfera de competență a instanței disciplinare intră și cazurile de încălcare a obligațiilor de serviciu de către procurori).

Instanța penală. În cazul în care, atunci când se fac vinovați de o încălcare a obligațiilor profesionale, judecătorii (sau procurorii) săvârșesc și o abatere de la legea penală, aceștia răspund în fața instanței penale (de exemplu, în cazul abuzului de putere).

Instanța civilă. Părțile care au suferit un prejudiciu ca urmare a unui comportament ilegal sau culpabil al unui judecător (sau al unui procuror) pot introduce acțiuni în daune-interese, însă numai împotriva statului. În cazul faptelor săvârșite cu intenție și al neglijențelor grave, statul poate deschide o acțiune împotriva judecătorului (sau a procurorului) care se face vinovat de aceste fapte.

2. Procurorii

Organizarea parchetelor

Organizarea ierarhică a unui parchet corespunde, în linii mari, structurii unei instanțe.

Pe lângă fiecare dintre instanțele competente în materie penală (17 în total) funcționează câte un parchet. În afară de acestea mai există și parchetul de urmărire a infracțiunilor economice și a actelor de corupție (*Wirtschafts- und Korruptionsstaatsanwaltschaft, WKStA*), care are competență pe întregul teritoriu al Austriei. Pe lângă fiecare curte de apel își desfășoară activitatea un procuror-șef (*Oberstaatsanwaltschaft*), iar pe lângă Curtea Supremă funcționează Parchetul general (*Generalprokuratur*). Birourile procurorilor-șefi și Parchetul general se află în subordinea directă a Ministerului Federal al Justiției.

Pregătirea și numirea procurorilor

Pregătirea pentru profesia de procuror corespunde celei pentru profesia de judecător.

În funcția de procuror pot fi numite numai persoanele care îndeplinesc cerințele pentru numirea în funcția de judecător.

La fel ca și posturile de judecător, posturile vacante de procuror se ocupă prin concurs public. Dreptul de numire a procurorilor îi revine președintelui republicii. Ca și în cazul judecătorilor, președintele republicii și-a delegat acest drept ministrului federal al justiției pentru majoritatea posturilor vacante de procuror.

Statutul procurorilor

Parchetele sunt organe judiciare separate de instanțe, însă **nu beneficiază de independență**. Acestea au o structură ierarhică și trebuie să respecte instrucțiunile primite de la procurorii-șefi și, în ultimă instanță, de la ministrul federal al justiției.

Există **prevederi legale precise privind dreptul de a da instrucțiuni**. Instrucțiunile de la procurorii-șefi și de la ministrul federal al justiției trebuie să fie emise în scris și să fie justificate. În plus, instrucțiunile primite trebuie consemnate în dosarul cauzei penale. Ministrul federal al justiției poartă răspundere ministerială și are obligația să furnizeze informații Parlamentului, în fața căruia răspunde.

În cadrul fiecărui parchet, angajații trebuie să respecte instrucțiunile date de șeful parchetului. Cu toate acestea, în cazul în care consideră că o instrucțiune contravine legii, aceștia pot solicita un ordin scris referitor la instrucțiunea în chestiune și pot cere chiar să fie eliberați de responsabilitatea de a se ocupa de cauza penală respectivă. Parchetele au, așadar, o organizare ierarhică, cu niveluri subordonate și superioare. Acest lucru este necesar și pentru că, **spre deosebire de hotărârile judecătorești, hotărârile parchetului nu pot fi contestate prin nicio cale judiciară de atac**.

Rolurile și responsabilitățile

Parchetele sunt organe speciale, **separate de instanțe**. Rolul parchetelor este de **a apăra interesul public în cadrul justiției penale**. Aceasta implică în primul rând sesizarea instanței și reprezentarea părții vătămate în procesul penal. Acesta este motivul pentru care parchetele sunt cunoscute și sub numele de **minister public**. Parchetele mai au și sarcina de a cere **începerea urmăririi penale** în cadrul acțiunii penale.

Procurorii sunt însărcinați cu **sesizarea instanței** și cu **reprezentarea părții vătămate** atât în fața instanței regionale, cât și în fața instanțelor teritoriale din circumscripția instanței regionale respective. În fața instanțelor teritoriale, partea vătămată este reprezentată de obicei de **procurorii teritoriali**. Procurorii teritoriali sunt funcționari cu expertiză specializată, care nu trebuie însă să dețină o diplomă de studii în acest sens.

Parchetul de urmărire a infracțiunilor economice și a actelor de corupție are un statut special. În competența sa federală intră, în primul rând, delictele comise în exercițiul unei funcții publice și delictele de corupție, precum și cazurile de infracțiuni economice soldate cu daune mai mari de cinci milioane de euro. Tot în competența acestui parchet intră și delictele financiare soldate cu daune de peste cinci milioane de euro, cazurile calificate de fraudă cu contribuții sociale, cazurile calificate de comportament care conduce la faliment, precum și infracțiunile care sunt prevăzute în Legea societăților comerciale pe acțiuni sau în Legea societăților comerciale cu răspundere limitată și care sunt săvârșite în cadrul unor întreprinderi corespunzător de mari (cu un capital social de cel puțin cinci milioane de euro sau cu peste 2 000 de angajați).

Birourile procurorilor-șefi sunt superioare ierarhic parchetelor și funcționează pe lângă curțile de apel Viena, Graz, Linz și Innsbruck. Pe lângă activitatea de **reprezentare a părții vătămate în fața Curții de apel**, procurorii-șefi exercită **funcția de supraveghere a tuturor parchetelor din raza lor teritorială** și se află în subordinea directă a ministrului federal al justiției.

Parchetul general care funcționează pe lângă Curtea Supremă are un statut special. Parchetul general este **direct subordonat ministrului federal al justiției**. Parchetul general nu are autoritatea de a da instrucțiuni parchetelor și procurorilor-șefi, și nici de a reprezenta partea vătămată. Sarcina sa este aceea de **sprijini Curtea Supremă**. Parchetul general este autorizat în special să introducă așa-numite recursuri în anulare în interesul legii în cauzele penale în care părțile nu (mai) dispun de nicio cale de atac la Curtea Supremă. Astfel, Parchetul general îndeplinește o funcție importantă în ceea ce privește garantarea aplicării uniforme a legilor și asigurarea certitudinii juridice în materie penală.

Răspunderea juridică

Răspunderea disciplinară, penală și civilă a procurorilor este reglementată la fel ca în cazul judecătorilor.

3. „Diplomrechtspfleger” (grefieri cu atribuții largite)

Organizarea

În Austria, grefierii cu atribuții largite, numiți „Diplomrechtspfleger”, constituie un pilon indispensabil al sistemului judiciar. Peste 80 % din toate hotărârile judecătorești de primă instanță în materie civilă sunt pronunțate în prezent de 662 de „Diplomrechtspfleger” (date valabile la 1.11.2012; acestea sunt exprimate în echivalent normă întreagă și cuprind și angajații detașați).

Pregătirea

Pentru a fi admiși la pregătirea pentru profesia de „Rechtspfleger”, candidații trebuie să dețină o diplomă de bacalaureat general, o diplomă profesională sau o diplomă de acces general la studii superioare (adică o diplomă de absolvire a ciclului liceal). Aceste diplome pot fi înlocuite de un certificat de absolvire a studiilor sau de un certificat de absolvire a unor studii în cadrul unei universități tehnice sau a unor studii pregătitoare pentru examenul de admitere la universitate.

Înainte de a fi admiși la pregătirea pentru profesia de „Rechtspfleger”, candidații trebuie să fi lucrat cel puțin doi ani la grefa unei instanțe și să fi promovat examenul prevăzut pentru angajații grefelor și examenul de pregătire specializată. Numai după ce au îndeplinit aceste condiții pot angajații unei instanțe să primească aprobarea președintelui Curții de apel de a urma cursurile de pregătire pentru profesia de „Rechtspfleger”.

Cursurile de pregătire pentru profesia de „Rechtspfleger” durează trei ani și presupun:

desfășurarea activității profesionale în cadrul uneia sau al mai multor instanțe și pregătirea pentru tratarea cauzelor în domeniul vizat; participarea la un curs de bază și la un curs de specialitate; precum și obținerea diplomei de „Rechtspfleger” în urma susținerii a două examene parțiale.

După promovarea examenului pentru „Rechtspfleger”, stagiarilor obțin o diplomă eliberată de ministrul federal al justiției.

Trebuie să se facă distincția între această diplomă și certificatul de „Rechtspfleger” care nu se eliberează decât după efectuarea stagiului de pregătire de trei ani și prin care titularul este autorizat să desfășoare profesia de „Rechtspfleger”. Acesta este actul în baza căruia funcționarii judecătorești sunt autorizați, în principiu, să se ocupe de dosarele judiciare care intră în sfera lor de activitate, pentru teritoriul federal.

Ulterior, președintele Curții de apel trebuie să stabilească instanța în care funcționarul judecătorec respectiv va fi repartizat în calitate de „Diplomrechtspfleger” și, eventual, durata acestei repartiții. Odată ajuns în instanța desemnată, funcționarul care desfășoară activități în calitate de „Diplomrechtspfleger” este repartizat de către președintele instanței respective într-o secție judiciară condusă de un judecător sau în mai multe secții judiciare, dacă este cazul. În cadrul secției judiciare în care a fost repartizat „Diplomrechtspfleger”, sarcina de distribuire a cauzelor revine judecătorului.

Statutul „Diplomrechtspfleger”

„Diplomrechtspfleger” sunt funcționari judecătorești care au urmat o pregătire de specialitate și care, în temeiul Constituției Republicii Austria (articolul 87a) și al Legii privind „Rechtspfleger”, sunt însărcinați să se ocupe de cauze clar definite în primul grad de jurisdicție în materie civilă. În exercitarea acestei funcții, ei se supun numai instrucțiunilor judecătorului competent pentru cauza respectivă, conform sistemului de repartizare a cauzelor. Judecătorii își pot rezerva sau reatribui cauza în orice moment. **„Diplomrechtspfleger” pot emite doar ordine judecătorești.** Instanța poate admite căi de atac împotriva acestor ordine. Există, de asemenea, posibilitatea de a solicita ca de judecarea cauzei să se ocupe un judecător.

În practică, „Diplomrechtspfleger” își desfășoară activitatea preponderent în mod autonom. Nu este uzual ca judecătorii să emită instrucțiuni. Acest lucru se întâmplă extrem de rar.

Rolurile și responsabilitățile

Se apelează la „Diplomrechtspfleger” în următoarele domenii de activitate:

cauze civile, executări silite și proceduri de insolvență („proceduri de achitare a datorilor”);

cauze nelitigioase;

cauze legate de cadastru și de registrul navelor;

cauze legate de registrul societăților.

Pentru fiecare dintre aceste domenii de activitate este nevoie de o pregătire de specialitate și de o numire specială în funcția de „Diplomrechtspfleger” în domeniul de activitate respectiv.

Delimitarea competenței judecătorilor de competența „Diplomrechtspfleger”

În sfera de competență a unui „Diplomrechtspfleger” nu intră toate activitățile și hotărârile aferente domeniilor de activitate menționate. Cauzele care intră în sfera de competență a unui „Diplomrechtspfleger” sunt enumerate în detaliu în Legea privind „Rechtspfleger”, limitele competenței acestora variind mult de la un domeniu de activitate la altul.

În sfera de competență a „Diplomrechtspfleger” intră, printre altele:

procedura de somație;

confirmarea forței juridice și a forței executorii a hotărârilor judecătorești pronunțate în domeniul lor de activitate;

admiterea sau respingerea cererilor de asistență juridică în procedurile introduse la „Rechtspfleger”;

întocmirea de acte oficiale în urma unei cereri de asistență judiciară adresată de o instanță națională sau de o autoritate națională.

4. Avocații

Generalități

Avocații sunt desemnați și autorizați să reprezinte părțile în toate chestiunile judiciare și extrajudiciare, fie ele publice sau private, în fața oricărei instanțe sau a oricărei autorități din Republica Austria.

Pentru practicarea profesiei de avocat în Austria nu este necesară nicio numire oficială. Cu toate acestea, exercitarea profesiei se supune condițiilor prezentate în cele ce urmează.

Printre principalele temeuri juridice se numără Codul avocaților (*Rechtsanwaltsordnung*, RAO), publicat în Monitorul Oficial Imperial nr. 96/1896, Statutul disciplinar al avocaților și al avocaților stagiați (*Disziplinarstatut*, DST), publicat în Monitorul Oficial Federal nr. 474/1990, Legea federală privind onorariile avocaților (*Bundesgesetz über den Rechtsanwaltsstarif*, RATG), publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 189/1969 și Legea privind examenul pentru avocați (*Rechtsanwaltsprüfungsgesetz*, RAPG), publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 556/1985.

Condițiile pentru exercitarea profesiei

Persoanele care doresc să devină avocați trebuie să fi absolvit studiul de drept (studii de drept austriac) și să dovedească faptul că au desfășurat o activitate profesională în domeniul juridic timp de cel puțin cinci ani, din care cel puțin cinci luni în cadrul unei instanțe sau al unui parchet și trei ani în cadrul unui cabinet de avocatură austriac, în calitate de avocați stagiați.

Persoanele care doresc să exercite profesia de avocat trebuie să promoveze un examen pentru avocați. Acest examen poate fi susținut după efectuarea unui stagiu practic de trei ani, din care cel puțin cinci luni în cadrul unei instanțe și cel puțin doi ani în cadrul unui cabinet de avocatură. O altă condiție pentru susținerea examenului pentru avocați este aceea ca avocații stagiați să participe la cursurile de pregătire obligatorii prevăzute de barou.

Persoanele care îndeplinesc toate aceste condiții se pot înscrie pe lista de avocați a baroului în jurisdicția căruia doresc să își stabilească sediul.

Avocații străini, cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui alt stat care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau ai Elveției, pot, în anumite condiții:

să desfășoare temporar activități de avocat;

să depună o cerere de înscriere pe lista de avocați a baroului competent, după susținerea unui examen de aptitudini; sau

să își deschidă imediat un cabinet în Austria pe baza titlului profesional obținut în țara de origine, fără a susține în prealabil un examen de aptitudini, și să devină membru cu drepturi depline al baroului austriac după exercitarea „efectivă și continuă” a profesiei de avocat timp de trei ani.

Membrii unui barou dintr-un stat care este parte la Acordul General privind Comerțul cu Servicii (GATS) pot, la rândul lor și în anumite condiții, să desfășoare temporar activități de avocat clar determinate pe teritoriul Austriei.

Răspunderea juridică

Dacă nu își îndeplinesc obligațiile profesionale sau dacă lezează reputația profesiei, avocații răspund în fața consiliului disciplinar ales de barou local.

Sancțiunile pe care le poate impune consiliul disciplinar merg până la ștergerea de pe lista avocaților. În al doilea grad de jurisdicție, asupra acestor chestiuni se pronunță comisia superioară de apel și de disciplină (*Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission*) în cadrul unei camere de audiere alcătuite din patru persoane: doi judecători de la Curtea Supremă și doi avocați.

Avocații poartă, în mod evident, și o răspundere penală și civilă.

Barourile și Camera Avocaților din Austria

Toți avocații și avocații stagiaari înscrși pe lista unei provincii federale alcătuiesc un barou. Un barou este o persoană juridică de drept public și un corp autonom cu autogovernare.

Delegații barourilor diferitelor provincii federale formează Camera Avocaților din Austria, o reprezentanță comună la nivel federal al cărei scop este coordonarea sarcinilor barourilor (<http://www.rechtsanwaelte.at/>).

5. Notarii

Generalități

Notarii, în calitate de organe independente și imparțiale ale justiției preventive, stau la dispoziția tuturor persoanelor care apelează la justiție pentru rezolvarea raporturilor de drept privat.

Principala sarcină a notarilor este aceea de a participa la procesul juridic și de a oferi asistență juridică populației. Notarii întocmesc acte publice, păstrează obiecte ale părților terțe, redactează acte private și reprezintă părți, în principal în domeniul nelitigios. În plus, notarii au sarcina de a acționa în calitate de mandatar ai instanțelor în procedurile nelitigioase. Se apelează la notari, în calitate de comisari judiciari (*Gerichtskommissäre*), în special pentru executarea procedurilor de succesiune.

Notarii trebuie să asigure păstrarea în siguranță a bunurilor unei persoane decedate și transmiterea acestora către persoanele îndreptățite. Întrucât pentru desfășurarea acestei activități sunt necesare cunoștințe speciale în dreptul succesoral și în domeniul procedurilor nelitigioase, populația apelează în permanență la notari pentru redactarea testamentelor și, în general, pentru servicii de consiliere și de reprezentare în chestiunile succesoriale.

Deși îndeplinesc o funcție publică, notarii nu au un statut de funcționari. Notarii poartă răspunderea economică pentru funcționarea biroului notarial, însă nu desfășoară nicio activitate comercială. Profesia de notar este asimilată profesiilor liberale, însă, atunci când acționează în calitate de comisari de justiție, notarii constituie organe judiciare. Activitatea de notar reprezintă o ocupație principală și nu poate fi combinată cu o activitate de avocat.

Numărul de posturi de notar și de notariate poate fi modificat printr-un ordin al ministrului federal al justiției. În prezent există 490 de birouri notariale în Austria.

Printre principalele temeuri juridice ale acestei profesii se numără Codul notarilor (*Notariatsordnung*, NO), publicat în Monitorul Oficial Imperial nr. 75/1871, Legea privind actele notariale, publicată în Monitorul Oficial Imperial nr. 76/1871, Legea privind onorariile notarilor (*Notariatstarifgesetz*, NTG), publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 576/1973, Legea privind examenul pentru notari, publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 522/1987, Legea privind comisarii de justiție, publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 343/1970, și Legea privind onorariile comisarilor de justiție (*Gerichtskommissionstarifgesetz*, GKTG), publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 108/1971.

Pregătirea

Persoanele care au absolvit studii de drept (studii de drept austriac) și care doresc să practice profesia de notar trebuie să găsească un notar care să le angajeze și să le înscrie pe lista notarilor stagiaari.

Înscrierea pe lista notarilor stagiaari, care este ținută de Camera Notarilor competentă, este posibilă numai dacă persoanele interesate au efectuat o practică de cinci luni în cadrul unei instanțe sau al unui parchet și nu au împlinit încă vârsta de 35 de ani la data primei înscrieri în registrul stagiarilor.

Pentru a putea susține examenul pentru notari, notarii stagiaari trebuie să urmeze cursurile obligatorii de pregătire prevăzute de Camera Notarilor.

Examenul pentru notari are două părți:

prima parte a examenului poate fi susținută după 18 luni de stagiu și trebuie să fie promovată cel mai târziu la sfârșitul celui de al cincilea an de stagiu; notarii stagiaari care nu promovează prima parte a examenului pentru notari sunt eliminați de pe lista notarilor stagiaari;

a doua parte a examenului poate fi susținută după o nouă practică de cel puțin un an în calitate de notar stagiar și trebuie să fie promovată înainte de expirarea perioadei de stagiu de zece ani; notarii stagiaari care nu promovează a doua parte a examenului pentru notari sunt eliminați de pe lista notarilor stagiaari.

Numirea

Posturile de notariat vacante sau nou-create se ocupă prin concurs public. Conform prevederilor legale (articolul 6 din Codul notarilor), candidații la un post de notar trebuie, printre altele:

să fie cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui alt stat care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau ai Elveției;

să fi absolvit studii de drept austriac;

să fi promovat examenul pentru notari; și

să facă dovada exercitării unei funcții de specialitate juridică pentru o perioadă de șapte ani, din care cel puțin trei ani în calitate de notari stagiaari după susținerea examenului pentru notari.

Îndeplinirea acestor condiții nu conferă totuși dreptul de a fi numit notar. În cadrul procedurii de numire, candidații sunt evaluați și clasificați de către Camera Notarilor competentă la nivel local și apoi de către camerele de audiere în chestiuni legate de personal din cadrul instanței teritoriale competente și din cadrul Curții de apel, durata stagiului practic fiind de o importanță hotărâtoare. Camera Notarilor și camerele de audiere în chestiuni legate de personal din cadrul celor două instanțe întocmesc câte o propunere cu numele a trei persoane pe care o înaintează ministrului federal al justiției. Ministrul federal al justiției nu este obligat să țină cont de aceste propuneri, însă, în practică, acesta numește numai candidați clasificați.

Notarii își pot exercita funcția până la data de 31 ianuarie a anului calendaristic care urmează anului în care împlinesc vârsta de 70 de ani. Notarii nu pot fi transferați oficial în alt post de notar.

Supravegherea notarilor și răspunderea juridică

Date fiind sarcinile care le revin în calitate de redactori de înscrisuri publice și în calitate de comisari de justiție, notarii se supun unui control special.

Supravegherea notarilor intră în atribuțiile ministrului federal al justiției, ale administrației judiciare și ale camerelor notarilor.

Pentru notari există un drept disciplinar specific. Abaterile disciplinare sunt judecate în primul grad de jurisdicție de către Curtea de apel, iar în al doilea grad de jurisdicție de către Curtea Supremă. Ambele instanțe hotărâsc în calitate de instanțe disciplinare pentru profesia de notar, iar din camerelor lor de audiere trebuie să facă parte și notari. Sancțiunile impuse de instanța disciplinară pot merge până la eliberarea din funcție. În cazul infracțiunilor administrative, sancțiunile sunt impuse de către Camera Notarilor.

În afară de răspunderea disciplinară, notarii poartă, în mod evident, și o răspundere penală și civilă.

Atunci când desfășoară activități în calitate de comisari de justiție, notarii sunt asimilați funcționarilor în sens penal și răspund, prin urmare, pentru așa-numitele delictе comise în exercițiul funcției, cum ar fi, în special, abuzul de putere. Răspunderea civilă este reglementată diferit. Atunci când desfășoară activități în calitate de comisari de justiție, notarii se supun aceluiași prevederi care reglementează răspunderea judecătorilor și a procurorilor. Și în cazul notarilor, persoanele lezate care se constituie părți civile nu își introduc acțiunile direct împotriva acestora, ci își adresează statului cererile de daune-interese. În cazul faptelor săvârșite cu intenție și al neglijențelor grave, statul poate deschide acțiuni împotriva notarului care a săvârșit astfel de fapte. În afară de cazurile în care acționează în calitate de comisari de justiție, notarii au o răspundere civilă directă față de părți.

Uniuni ale notarilor, Camera Notarilor din Austria

Toți notarii care își au sediul în aceeași provincie federală și notarii stagiați înregistrați în registrul notarilor stagiați al provinciei federale respective alcătuiesc o uniune a notarilor. Provinciile federale Viena, Austria Inferioară și Burgenland au o uniune a notarilor comună. Tot o uniune a notarilor comună au și provinciile federale Tirol și Vorarlberg.

Uniunii notarilor îi revine sarcina de a apăra onoarea și demnitatea profesiei și de a reprezenta interesele profesiei.

Fiecare uniune a notarilor trebuie să aleagă din rândul membrilor săi o Cameră a Notarilor. Camera Notarilor este alcătuită dintr-un notar în calitate de președinte și din alți șase notari (doisprezece pentru Viena) și trei notari stagiați (șase pentru Viena) în calitate de membri.

Camera Notarilor din Austria (<http://www.notar.at>) este formată din Camerele Notarilor ale provinciilor. Camera Notarilor din Austria are misiunea de a proteja drepturile și interesele profesiei de notar și de a reprezenta profesia în chestiuni care îi privesc pe notarii austrieci în ansamblu sau în chestiuni care depășesc cadrul unei singure camere a notarilor.

Linkuri utile

Profesii juridice - Austria

Ultima actualizare: 26/06/2013

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.